

opusdei.org

Carta do Prelado (marzo 2014)

O centenario do nacemento de don Álvaro, entre outras datas, dá ocasión ao Prelado para falar da fidelidade e a lealdade. Convida a considerar "nestas semanas como é a nosa resposta á chamada divina que cada unha, cada un, recibiu".

06-03-2014

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

O mes de marzo ten sempre unha connotación especial, pois celebramos a Anunciación da nosa Señora e a solemnidade de san Xosé: dúas figuras que brillan pola súa fidelidade aos plans de Deus, que cumpriron plenamente o que o Señor quería deles, porque sabían amar con totalidade.

Este ano, ademais, conmemoramos o centenario do nacemento de don Álvaro e o vixésimo aniversario do seu *dies natalis*, do seu tránsito ao Ceo. Na súa existencia brilla como unha perla de primeira magnitude esta virtude sobrenatural e humana. Logo, o día 28, o aniversario da ordenación sacerdotal do noso Pai fálanos tamén de lealdade íntegra á chamada divina: unha ***fidelidade intanxible, firme, virxinal, alegre, indiscutida, á fe, á pureza e ao camiño*** [1]. É lóxico, pois, que - facendo un profundo e agradecido exame persoal- consideremos nestas

semanas como é a nosa resposta á chamada divina que cada unha, cada un, recibiu.

O comezo da Coresma, xa próximo, impúlsanos a camiñar decididamente por esta senda; un tempo litúrxico que ***ponnos diante destas preguntas fundamentais: avanzo na miña fidelidade a Cristo?, en desexos de santidade?, en xenerosidade apostólica na miña vida diaria, no meu traballo ordinario entre os meus compañeiros de profesión?*** [2] .

Cultivemos, tamén nos outros momentos do ano, unha oración máis intensa, unha mortificación máis xenerosa, a práctica frecuente das obras de misericordia espirituais e corporais, que, en canto actos informados pola fe e a caridade, constitúen un impulso poderoso para os nosos desexos de fidelidade. Non é cuestión de sentimentos, senón a vibración propia da alma namorada,

aínda que chegue o cansazo, o peso do pobre eu.

Faltan poucas xornadas para o centenario do nacemento do queridísimo don Álvaro. Desde que comezou o ano, tivemos moi presente esa data, o 11 de marzo, coa mirada posta no exemplo deste fillo de san Xosemaría, entregado sen reservas, que soubo encarnar admirablemente o espírito do Opus Dei. O decreto co que a Igrexa recoñece as súas virtudes afirma que a máis característica nel foi unha «fidelidade indiscutible, sobre todo, a Deus no cumprimento pronto e xeneroso da súa vontade; fidelidade á Igrexa e ao Papa; fidelidade ao sacerdocio; fidelidade á vocación cristiá en cada momento e en cada circunstancia da vida» [3] . E conclúe que a vida de don Álvaro é «exemplo de caridade e de fidelidade para todos os cristiáns» [4] .

A fidelidade do ser humano áchase intimamente unida á de Deus, que é *fiel en todas as súas palabras, e piadoso en todas as súas obras* [5] . A Sagrada Escritura, ao presentar a historia dos patriarcas e dos xustos do Antigo Testamento, **pon de relevo un aspecto esencial da súa fe. A fe non só se presenta como un camiño, senón tamén como unha edificación, como a preparación dun lugar no que o home poida convivir cos demais (...). Nace así, en relación coa fe, unha nova fiabilidade, unha nova solidez, que só pode vir de Deus** [6] .

A figura de don Álvaro inscríbese nesa longa cadea de homes leais a Deus -desde Abrahán e Moisés até os santos do Novo Testamento- que buscaron dedicar toda a súa existencia á realización do proxecto recibido. Nada puido apartalos nadiña de nada do querer divino: as dificultades externas ou internas, os

sufrimentos, as persecucións..., porque estaban firmemente ancorados na Vontade amabilísima do Señor.

O que se pide a Abrahán é que se fíe desta Palabra. A fe entende que a palabra, aparentemente efémera e pasaxeira, cando é pronunciada polo Deus fiel, convértese no máis seguro e inquebrantable que poida haber, no que fai posible que o noso camiño teña continuidade no tempo. A fe acolle esta Palabra como roca firme, para construír sobre ela con sólido fundamento [7] . E é que, como dicía Bieito XVI, «a fidelidade ao longo do tempo é o nome do amor» [8] .

Sempre que se cumpría algún aniversario importante, don Álvaro adoitaba dirixirse ao Señor con esta oración: «*Grazas, perdón, axúdame máis*». Nada máis lóxico supor que de igual modo reaccionase nas

efemérides do seu centenario. Esas palabras compoñen unha oración excelente para dirixirnos á Trindade Santísima: agradecendo os beneficios recibidos -son tantos!, moitos máis dos que podemos imaxinar-; pedindo perdón polas nosas faltas e pecados; solicitando a súa axuda para continuar servindo -máis e mellor- como servos bos e fieis.

Anos atrás, noutro aniversario desta data, don Álvaro detíñase nun reconto do tempo transcorrido. As súas consideracións poden servirnos para falar tamén nós con Deus; sobre todo cando, polo motivo que sexa, resalten ante os ollos os nosos fallos e debilidades de modo máis patente. Eran e son expresións que enchen de esperanza. «Ao contemplar o calendario da miña vida -dicía-, penso nas follas pasadas. Son pasadas, pero non se tiraron á papeleira, porque permanecen ante os ollos de Deus. Tantos beneficios do

Señor! Xa antes de nacer,
preparoume unha familia cristiá
piadosa, que me proporcionou unha
boa formación. Logo, tantos sucesos
que sinalaron a miña existencia. Por
encima de todos, o encontro co noso
Pai, que cambiou a miña vida por
completo, de forma rapidísima. E os
case corenta anos de contacto íntimo
e constante co noso Fundador...» [9] .

Tamén a nós séguenos o Señor con
paciencia infinita, durante anos,
meses, semanas, perdoándonos,
axudándonos, impulsándonos.
Ademais, aínda que moitos non
coñecédeses ao noso Pai mentres se
atopaba fisicamente aquí abaixo,
todos podedes coñecerlle e tratarlle
grazas aos seus escritos e á
conversación confiada que desexa
manter con cada unha, con cada un,
desde o Ceo. Deixou nas nosas mans -
co espírito do Opus Dei- a
posibilidade ben concreta de ser
santos, vivindo a fondo este camiño,

que o Señor ofrece a moitas persoas. Coa axuda de Deus, coa intercesión de María Santísima e de san José, de san Xosemaría e de tantas persoas que xa o percorreron até o fin..., *póssumus* [10], tamén nós podemos culminar esta senda.

O 19 de marzo, solemnidade de san Xosé, fálanos tamén de renovar a entrega ao servizo de Deus e das almas. O Señor chamou a todos os cristiáns desde a eternidade para que nos identifiquemos con Xesucristo. E san Xosé é, despois de María Santísima, a criatura que mellor respondeu a esta convocatoria: é o *servo prudente e fiel, a quen o Señor puxo á fronte da súa familia* [11]. Por iso, é patrón da Igrexa e do Opus Dei, e é modelo para todos os discípulos de Xesús.

Don Álvaro foi -non me cansarei de repetilo- un home fiel: un cristián, un sacerdote, un bispo fiel. San

Xosemaría comentaba: ***querería que lle imitásedes en moitas cousas, pero sobre todo na lealdade. Nesta chea de anos da súa vocación, presentáronselle moitas ocasións - humanamente falando- de enfadarse, de molestarse, de ser desleal; e tivo sempre un sorriso e unha fidelidade incomparables. Por motivos sobrenaturais, non por virtude humana. Sería moi bo que lle imitásedes en isto [12] .***

A súa continua perseveranza, completamente sobrenatural, afundía as súas raíces na virtude humana da lealdade, que aprendeu xa no fogar de familia desde pequeno e que, logo, foi desenvolvendo co transcurso dos anos. Qué necesaria é esta virtude! Moitas persoas non se dan conta de que, cando está ausente, non é posible a confianza mutua e faise practicamente imposible a convivencia ordenada, frutífera, no mesmo armazón social.

«Sexamos, pois, fieis, fillas e fillos meus. Con aquela fidelidade sobrenatural que é ao mesmo tempo lealdade humana, virtude propia de mulleres e de homes maduros, que deixaron de lado as actitudes infantís e compórtanse con sentido de responsabilidade, fieis aos seus compromisos» [13] .

Lealdade! Fidelidade! Hombría de ben! No grande e no pequeno, no pouco e no moito. Querer loitar, aínda que ás veces pareza que non podemos querer. Se vén o momento da debilidade, abride a alma, e deixádevos levar suavemente: hoxe subo dous chanzos, mañá catro... Ao día seguinte, quizá ningún, porque nos quedamos sen forzas. Pero queremos querer. Temos, polo menos, desexos de ter desexos. Fillos, iso é xa combater [14] .

É preciso gobernar, mornear o corazón e os sentimentos, mediante a razón iluminada pola fe. «Poden axudarnos a ser xenerosos con Deus - escribiu don Álvaro-, pero non deben constituír o único nin o principal motor da nosa fidelidade, porque iso sería sentimentalismo, unha deformación do amor verdadeiramente perigosa. Bastantes persoas conceden excesiva importancia aos estados de ánimo. Contan moito co corazón e menos coa cabeza. Se teñen ganas, se lles apetece, considéranse capaces de todo, fiados no seu entusiasmo; se non, desínflanse. Nós temos que estar previdos contra esta insidia (...). Só así advertiremos, nos momentos de proba, que a infidelidade nunca responde a un motivo razoable» [15] .

Don Álvaro seguiu moi de preto, en primeiro lugar, a chamada do Señor. Deus dotáralle de cualidades

humanas e sobrenaturais de relevo, e todo iso púxoo ao servizo da misión recibida. É coñecida a resposta que deu ao bispo de Madrid pouco antes de recibir a ordenación sacerdotal. Comentoulle don Leopoldo que, cos seus títulos civís e académicos de gran relevancia, don Álvaro era moi apreciado e respectado no ambiente eclesiástico, onde debeu realizar moitas xestións por encargo do noso Pai. Pero, tras a ordenación sacerdotal -presaxiaba o bispo- perdería esa consideración por parte de moitos. Don Álvaro respondeulle que non lle importaba: xa entregara a Deus todo o seu -prestixio humano, proxectos, posibilidades profesionais- desde que respondeu á invitación do Ceo a santificarse no Opus Dei. Non lle importaba o xuízo dos homes, senón o desexo de amar a Deus e de cumprir a súa Vontade. Quixo *ocultarse e desaparecer*, como san Xosemaría, para ser instrumento idóneo no servizo á Igrexa.

O seu desexo de identificarse co espírito do Opus Dei expresouse gráficamente cando foi designado como primeiro sucesor de san Xosemaría. Afirmou que non elixiran a Álvaro del Portillo, senón de novo ao noso Fundador, que continuaba dirixindo a Obra desde o Ceo. Non vía neste modo de falar e de proceder nada especial ou fóra do común, pois se achaba profundamente convencido de que Deus buscáralle para ser *a sombra* do noso Pai na terra; e logo, o conduto para comunicar gran parte dos seus grazas aos fieis do Opus Dei e a tantos outros homes e mulleres do mundo enteiro.

Vir fídelis multum laudábitur [16], o home fiel será moi encomiado. Con toda razón podemos aplicar esta frase da Escritura ao queridísimo don Álvaro. Así o fixo Xoán Paulo II na telegrama que nos mandou o mesmo día 23 de marzo de 1994,

falecemento de tan bo Pai e Pastor. Mentres comunicaba a todos os fieis da Obra a súa máis sentido pésame, lembraba «con agradecemento ao Señor a vida chea de celo sacerdotal e episcopal do defunto, o exemplo de fortaleza e de confianza na Providencia divina que ofreceu constantemente, así como a súa fidelidade á Sede de Pedro e o seu xeneroso servizo eclesial como íntimo colaborador e benemérito sucesor de (...) Xosemaría Escrivá» [17] .

Outro estupendo aniversario que nos fala desta virtude cristiá, ao final do mes, é o da ordenación sacerdotal do noso Fundador. Aquel 28 de marzo de 1925, o noso Pai selou dun modo novo, sacramental, o compromiso de fidelidade que había ido cultivando desde que sentiu os barruntos da chamada divina, sendo aínda adolescente. Mantívoo actual e operativo en todo momento, e ao

final da súa carreira na terra podía asegurar: ***Non vaciledes nunca! Desde agora dígovos (...) que tedes vocación divina, que Cristo Xesús chamouvos desde a eternidade. Non só vos sinalou co dedo, senón que vos bicou na fronte. Por iso, para min, a vosa cabeza reloce como un luceiro. Tamén ten a súa historia o do luceiro... Son esas grandes estrelas que parpadean pola noite, alá arriba, na altura, no ceo azulado e escuro, como grandes diamantes dunha claridade fabulosa. Así é de clara vosa vocación: a de cada un e a miña [18].***

Sigamos rezando pola Igrexa e polo Papa, especialmente durante os exercicios espirituais aos que acudirá. Eu comezarei mañá o curso de retiro, para asistir logo ao congreso con motivo do centenario de don Álvaro, organizado do 12 ao 14 na Pontificia Universidade da

Santa Cruz. E hoxe administrarei -co gozo de sempre- o sacramento do diaconado a dous Agregados da Prelatura, na parroquia de San Xosemaría. Pidamos ao Señor que sexan moi fieis a esta nova chamada recibida, e estendamos esta oración a todos os seminaristas e clérigos do mundo enteiro.

Non desexo acabar sen comunicarvos que o 22, ao celebrar a Santa Misa na basílica de San Eugenio, para lembrar o tránsito de don Álvaro ao Ceo, estarei máis unido se cabe a todas e a todos, pedindo ao Señor que nos faga enteiramente fieis e que nos encha do seu afán de almas, como con frecuencia lembra o Papa. Apoiade, como sempre vos digo, as miñas intencións.

Con todo agarimo, bendívos
o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de marzo de 2014.

[1] San Xosemaría, *Carta 24-III-1931*, n. 43.

[2] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 58.

[3] Congregación das Causas dos Santos, *Decreto sobre as virtudes do Servo de Deus Álvaro del Portillo*, Roma, 28-VI-2012.

[4] *Ibid* .

[5] *Sal* 144 (145) 13.

[6] Papa Francisco, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 50.

[7] *Ibid* ., n. 10.

[8] Bieito XVI, Homilía en Fátima, 12-V-2010.

[9] Don Álvaro, Notas dunha reunión familiar, 11-III-1991.

[10] *Mt* 20, 22.

[11] Misal Romano, solemnidade de san Xosé, *Antífona de entrada* (*Lc* 12, 42).

[12] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 19-II-1974.

[13] Don Álvaro, *Carta* , 1-II-1987 ("Cartas de familia", vol. I, n. 287).

[14] San Xosemaría, Notas dunha meditación, febreiro de 1972 ("En diálogo co Señor", p. 154).

[15] Don Álvaro, *Carta* , 19-III-1992, n. 31 ("Cartas de familia", vol. III, n. 321):

[16] *Prv* 28, 20.

[17] Xoán Paulo II, Telegrama a Mons. Xavier Echevarría, 23-III-1994.

[18] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 19-III-1975 ("Por las sendas de la fe", Ed. Cristiandad, Madrid 2013, p. 151).

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
marzo-2014/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-marzo-2014/) (29-10-2025)